

SEZGİN KAYMAZ • Geber Anne!..

SEZGIN KAYMAZ 1962'de Sinop'ta doğdu. Konya Anadolu Lisesi'ni bitirdi. Hacettepe Üniversitesi İngilizce Dilbilimi Bölümü'nü, Türkçe dersini veremediği için son sınıftan terk etti. 1976'dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Kitabın yayımlandığı tarih itibarıyla Türkiye Voleybol Federasyonu'nda Koordinatör olarak çalışıyordu. Bütün romanları (hepsi İletişim'den): *Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir* (1997), *Geber Anne!* (1998), *Kaptanın Teknesi* (1999), *Lucky* (2000), *Zindankale* (2004), *Ateş Canına Yapışsın* (2008). Hikâyeleri: *Sandık Odası* (2005), *Medet* (2007).

sezgin.kaymaz@gmail.com

İletişim Yayınları 455 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 67

ISBN-13: 978-975-470-647-5

© 1998 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1-7. BASKI 1998-2009, İstanbul

8. BASKI 2011, İstanbul

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Utku Varlık, "Vision"

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Necati Tunerkan

BASKI ve CILT Sena Ofset

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEZGİN KAYMAZ

Geber Anne!..

i l e t i ŝ i m

*Evde düşman gizli,
Bön örter kapu...*

MEVLÂNA

Islak, yumuşacık, ateş gibi bir dudak?

‘Öptüm dee uyandırdım

Öptüm dee uyandırdım...’

Dipdiri, zıpkın gibi uyandı. Melek, hep böyle uyandırdı onu. Melek Anne’si... Etrafına bakındı. O nazlanıp, o yana bu yana dönene kadar, Melek çoktan çıkıp gitmişti bile.

O gün, on yedisine basacaktı. Ağabeyi Tufan’la babası çıkmış olmalıydı evden. Üzerinde, bir beyaz slip vardı. Ayaklarını yere sarkıtıp, camdan dışarı, arka bahçeye baktı bir süre. Saatlerle başı hoş değildi. Komodinin üzerinde duran horozlu çalar saati, yaz boyunca hiç kurmamıştı. Anne’si, zamanın ve zamanlamanın önemi üstünde çok durmasa ve o melek yüzüyle, ama buyurucu sesiyle, ışıklar saçarak gülümseyip; ‘Vaktini, saatini bilmelisin sarım. Dünya’nın direği, saatinin zembereğinde gizlidir’ demese, kol saati de kullanmazdı. Teneffüsler için zil sesi vardı, günler için radyo, televizyon, gazete, tatiller için müfredat-tedrisat denilen şeyler vardı. Olmadı, sorardın birine, öğrenirdin.

Kalktı. Topallaya topallaya gidip, kapının arkasındaki

çengele asılı siyah kimonosunu giydi sırtına. Kuşağını bağladı usulünce. Çıkıp; ‘Günaydın!’ diye bağırdı şımarık şımarık. ‘Duşa giriyorum. Birazdan kahvaltı masasına teşekkür ederim.’

Kapıyı açmadan önce, kulak kesilerek, mutfağın oralarından gelecek ‘Günaydın’ı bekledi. Sabah selamı, balkonun oralardan geldi.

‘Günaydın sarı çiçeğim. Balkondayım.’

Tamamdı. Günü rast gidecekti mecburen. Banyoya girdi. Soyundu. Meme uçlarında giderek siyahvari bir renk almaya başlayan ve uzadıkça uzayan kıllara baktı. Sonra, kasıklarındaki koyu renk kıl yumağını inceledi. Buralar da traş edilir miydi acaba? ‘Etek traşı’ falan diyorlardı Rıdvangil ama?..

Yıkayıp çıktı. Altına ithal blue-jeanini giydi. Üste beyaz, sıfır yaka tişört, onun üstüne de annesinin ona çok yakıştırdığı, açık mavi, kolsuz, V yaka süeterini. Öyleydi. Annesi ona: ‘Yakıştı!’ dedi miydi, bu; ‘Bunu giymek zorundasın!’ demekti, ama rahatsız edici bir emir sayılmazdı. Annesinin kendisi emirdi çünkü. Emir, emir verebilir miydi?.. Sağ ayak başparmak protezi, tenis çorapları ve sonra da spor ayakkabıları. Kallavi Zenith marka saatini kasten takmadı... Birazcık şımarabilirdi bugün... Özel günlerin şımarma hakkını kullanabilirdi..

Salına salına balkona doğru yürüdü. Salondan geçerken, müzik setine şöyle bir uğradı. Pikaba, ‘The Who’nun uzunçalarını koydu. Yüz ifadesini görmek için, kafasını çevirip, balkonda, bardağına çay dolduran Melek Anne’sine baktı. Belki kızardı? ‘Başımı şişirme sabah sabah!’ derdi?.. Ama yok... Tatlı tatlı gülümsüyordu Melek. Evin en küçük oğlu –Golden Retriever– Sarı, Tayfun’u görünce, kuyruğunu patır patır yere vurmaya başladı.

‘İyi,’ dedi balkona geçerken. ‘Bu sabah, benim patırtım seni rahatsız etmiyor demek.’

‘Zevkler deęiřiyor sarım,’ dedi Melek. ‘Yeni neslin gençlerini anlama sratimiz ise, maalesef!’

Sarı, hep böyle yapardı. Ne zaman, asıl sahibi Melek, başka biriyle konuşmaya, ilgilenmeye başlasa, kıskanç homurtular çıkarır, yattığı yerden kalkmaya üşenir gibi, sürüne sürüne gelip, koca kafasını kadının dizine dayardı.

Kahvaltı masasına baktı Tayfun. Rutin menüleri her Allah’ın günü aşmayı beceren annesinin yanağına bir öpücük kondurup, cameknın karşısındaki sandalyesine kuruldu. Sarı, sahibini öpen çocuğa kıskanç bakışlar fırlattı. Sonra da sinirli sinirli hırladı.

‘Bugün de dere otlulu omlet ha?’ dedi hayran hayran. ‘Bunu nasıl başarıyorsun?’

Melek, narin dirseklerini masaya yasladı, kck çenesini de ie büküp üst üste koyduğu ellerine. Sırtı, bir balerin sırtı gibi dik duruyordu... Dimdik!.. Gülerek, överek baktı oğluna.

‘Bugün benim iltifat gnm,’ dedi. ‘Sen nazlanacak, azıcık da şımaracaksın, ben sana iltifat edeceğim.’

‘Evet,’ dedi Tayfun, omletten büyükçe bir parçayı tabağına yerleştirirken. ‘Bugün Yirmi  Aęustos. On yedi sene önce, Dünya’nın en güzel kadınına ıştırıp çektirerek doğduğm gün.’

Melek güldü sadece. Alnına düşen sarı peremini, kulağına arkasına sıkıştırdı. Sarı gene hırladı.

‘Bana ne hediye aldın anne? Ha anne?’

Melek, her ikisi de aristokrat olan kaşlarından birini kaldırdı.

‘Söylenir mi hiç?’ dedi ayıplar gibi. Akřama kadar sabret bakalım.’

Tayfun sırttı.

‘Ben de biliyorum söylemeyeceęini ama, öylesine sordum iřte.’

‘Tadı kaçır Sarı Prens’im, tadı kaçır.’

‘Doğru sahiden.’

Melek İsmailoğlu, çatalın ucu kadar bile denilemeyecek, bir küçücük parça omlet olarak, tabağının kenarına koydu. Hep böyle yapardı. Eşi sabahın altısında kalkar, ayrı kahvaltı ederdi. Büyük oğlu Tufan, yedide uyanır, yedibuçuğa doğru kahvaltı masasında olurdu. Tayfun ise, ne zaman isterse o zaman kalkardı. Alıştırmıştı hepsini Melek. Kahvaltı masasında yalnız bırakmazdı. Teker teker, günün hangi saatinde olursa olsun yanlarına oturur, söyleşir, karnı çoktan doymuş da olsa, yemiş gibi yapardı. Bir taraftan da, Sarı’nın başını okşardı, kıskançlık krizine kapılmasın diye.

Her birini ayrı şımartırdı aile fertlerinin. Buna karşılık, kayıtsız şartsız teslim almıştı hepsini. Teker teker, baba Şükran İsmailoğlu, büyük oğlan Tufan ve küçük oğlan Tayfun, seve seve boyun eğerdiler ona. Otoriteyi ona ne zaman teslim ettikleri hakkında hiçbirinin en küçük bir bilgisi yoktu. Bu konuda bir tasaları, kaygıları, merakları da yoktu. Baba bile yüksünmedikten sonra...

Evdeki her yaratığa ayrı bir isim takmıştı. Şükran İsmailoğlu’na; ‘Şükranım’ derdi. Hem de şirkete telefon ettiğinde bile, sekretere öyle sorardı koskoca patronu: ‘Şükranım yerinde mi? Görüşmek istediğimi bildirin.’ ... Tufan’ın adı; ‘Kocaoğlan’dı. Kocaoğlan aşağı, Kocaoğlan yukarı... Tufan gık diyemezdi bu ayı benzetmesine...’ En güzel ad, Tayfun’un adıydı. Genelde, başında ‘sarı’ sıfatı bulunan her şekilde seslenirdi ona... ‘Sarı fare-sarı çiçek-sarı böcek’... ama, en çok; ‘Sarı Prens’... Köpeklerine bile ad takmıştı ‘Sarı’ diye... Kimse, onun ilk adını hatırlamıyordu artık... Daha bunlar neydi ki?.. Çiçeklerinin adı vardı çiçeklerinin... En sevdiği çiçeği; ‘Küçük Orospu’ydu... Çiçekliğin en üst çemberinde onun saksısı dururdu... Diğerleri, yerlerine razıydı çoktan... Adlarına da... ‘Sakine -ki çok sakın bir çiçekti,

Tembel Teneke -ki bir tek çiçek vermek için dört mevsim uyuşuk uyuşuk otururdu saksının içinde...

Evin bütün kurallarını Melek koyardı. Ona sorulmadan, onun izni alınmadan hiçbir şey yapılamazdı. Yapılsa ne olurdu sanki? Kıyamet mi kopardı? Bağırır çağırır, kapris mi yapardı? Yoo! Hiç sanmıyorlardı. Ama, ne olacağını da bilmiyorlardı, çünkü, onun iznini almadan, asla!.. Yalnız, arasıra, o da terbiye etmek için tabii, aşırıya gittiklerini fark ettiği zaman, küserdi Tayfun'a veya Tufan'a... Üzüntüsünden kahrolurdu kardeşler. Melek, kime küstüyse, öbürüyle konuşarak ona vereceği mesajı gene verir, ama, yine kendiliğinden barışacağı saate kadar, hiçbir türlü özrü kabul etmezdi. Küskünlüğündeki ürkütücü, yalnız bırakıcı kararlılık ve soğukluk yüzünden, zaten gidip kolay kolay özür de dileyemezlerdi. Beklerlerdi ki, anneleri kendiliğinden onlarla konuşmaya başlasın.

Reis oydu. Bilirkişi, öğretmen, sevgili, anne, eş, köpeğin sahibi, kalplerinin sahibi, ne varsa, hepsinin sahibi oydu. Kimsenin de halinden şikâyeti yoktu. Kafesinden memnun kanaryalar gibiydi her biri. Tellerse, Melek İsmailoğlu'nun kuralları.

Evdeki her hatıra, onu yüceltmeye yarardı, ama o yüceltilmeye de zaten ihtiyaç duymazdı. Özel bir kadındı babanın deyimiyle, güzel bir kadındı Tufan ağabeyin deyimiyle ve Melek Anne'ydi, Tayfun'un deyimiyle. Hepsinin deyimiyle ise, o onların her şeyiydi. 'Hiç unutmayın çocuklar.' derdi babaları. 'Anneniz, açlığın sefaletini tokluğun rezaletine tercih etmiş bir kadındır. Bakın size anlatayım...' Sonra, yüzlerce defa anlattığı o meşhur olayı tekrar anlatmaya başlardı. Melek, bu iltifatlardan sıkılmış gibi durur, kimi zaman da sıkıldığını açık açık söylerdi, ama, diğerleri, ona karşı gelmek pahasına sürdürürlerdi iltifat bombardımanını. Övmeseler, ayıp etmiş gibi olacaklarından korkarlardı.